

VORES NABO VAR IKKE BARE SLAGTER

Vores nabo var ikke bare slagter. Han var et svin, som tørrede sine blodige hænder af i venstre kittelskøde og pudsede næse i højre. Men han havde to svende: en der slægtede ham på, og som tog sig af slagtingen af de firbenede svin, og en der var deres modsætning; han slagtede kreaturerne.

Han kom hver morgen med en kuffert, som han selv havde lavet i sløjdskolens ved forsamlingshuset, og som han havde malet med pensel og svamp, så den lignede marmor. I kufferten lå tre nustrøgne, hvide kitler, en til hver af de tre kreaturer, det var hans opgave at slagte dagligt. Andægtigt åbnede han kufferten, iførte sig en ren, hvid kittel og var så klar til at trække den første ko ind i slagtehuset. Han vaskede den, så den var lige så ren, som han selv. Han stillede sig foran den og kiggede den i øjnene med et uudgrundeligt blik, nikkede og svingede den store pighammer i panden på koen, hvis ben eksede under den. Den blev hejset op ved bagbenene, og den egentlige slagting kunne begynde.

Når huden var skåret fri, den store krop delt i to og indvoldene kastet i de tønder, der skulle videre til destruktionsanstalten for at blive til sæbe, tog han sin blodige og nassede kittel af og gik på das. Slagtermesteren selv havde træk og slip, men svendene var henvist til det das, der kun var oplyst af den lysstribe, der kom ind gennem hjertet i døren. Her sad han i hvad der forekom som en evighed. Så kom han pludselig ud med et roligt blik og med skridt, der målrettet styrede imod kufferten: Næste slagting kunne begynde.

For mig niårs knægt var det fortryllende at følge hele dette forløb. Det var så fyldt med storhed, renhed, blod og død. Men mest forunderligt var hans ophold bag den lukkede hjertedør, så en dag tog jeg mod til mig og entrede dasset. Da øjnene havde vænnet sig til det særlige mørke, der blev flænget af lysstrøben fra hjertet, fik jeg øje på 3 lasede hæfter, der lå på et bræt over døren. Jeg tog dem forsigtigt ned og stavede mig igennem titlen: Den Guddommelige Komædie.

Efter den opdagelse "lånte" jeg ofte svendenes das og stavede og stavede mig igennem sære ord, som jeg ikke forstod ret meget af, men som gjorde det helt klart for mig, at læsning er noget guddommeligt. Og den fornemmelse har aldrig forladt mig.

Jens Raahauge, formand for dansklærerne i folkeskolen